

Izdaja: Škofijska gimnazija Vipava

ISKRE

ŠTEVILKA 1, LETNIK 34, NOVEMBER 2001

KAZALO

KAZALO.....	1
UVODNIK.....	3
KDOR NE SKAČE, NI SLOVENC.....	5
ČEZ SEDMERO GORA IN SEDMERO VODA	5
DOBRI SMO	8
NAJBOLJŠI SMO	10
EKSPLOZIVNO.....	13
SEZIDANA DOBROTA	13
DESET SVEČK NA TORTI	17
MATEJA HAMBURŠKA	20
UTRINKI Z DUHOVNIH VIKENDOV	24
PRAVLJICA DRUGIH LETNIKOV.....	24
MALE SKRIVNOSTI VELIKIH KUHARSKIH MOJSTROV IZ TRETJIH LETNIKOV.....	27
SREČANJE UČITELJEV, VZGOJITELJEV IN RAVNATELJEV KATOLIŠKIH ŠOL NA ŠKOFIJSKI GIMNAZIJI VIPAVA	28
ITALIJANSKI GODCI ZAIGRALI POZDRAV POČITNICAM	31
VSAK DAN Z BOGOM NA POT, Z BOGOM NA POT VSAK DAN	33
NOVI DIJAŠKI DOM	36
SVEŽE NA ŠOLI.....	37
PRVI ŠOLSKI DAN	38
ENA MINI ANKETICA	39
KROŽKI IN OBŠOLSKE DEJAVNOSTI	42
KO NOČ SPREGOVORI.....	44
JESEN	44
LAUGHTER AMONG STARS	45

POETU	46
AKTUALNO.....	47
ISKROSKOP	47
PSIHOTEST	51
SUZANINA KOLUMNA	54
NEZNANKA Z AVTOBUSA	54
SMEH NI GREH	59

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17216

žoleko glasilo

UVODNIK

Ravnokar ste odprli nove, še čisto sveže Iskre. Pred vami je prva letošnja številka. Se vam zdijo drugačne kot lani? Bo že držalo, saj so doživele spremembe tako v odboru, kot tudi v delovni ekipi.

Uredniški posadki se je pridružil nov član, Domen Ožbot, še vedno pa smo z vami vsi lanski člani. Če se torej izrazimo nekoliko jasneje; uredništvo sedaj sestavljamo dve dekleti, Tanja in Urška, ter dva moška kavalirja, Simon in Domen.

Z lanskim letom smo si pridobili kar nekaj uredniških izkušenj, zato srčno upamo, da bomo letos svoje delo opravili bolj strokovno in z manj napakami. A saj razumete, vsak začetek je težak in vsakdo najprej potrebuje vajo, da postane mojster.

Veliko smo tudi razmišljali o sami podobi Isker.

Zasnovali smo nek osnoven vzorec, po katerem bodo nastajale tudi prihodnje številke.

Želimo si namreč ustvariti svojstven stil, ki bi izžareval našo ustvarjalnost, igrivost in odprtost. Upamo, da vam bo všeč.

Še enkrat pa bi radi k novinarskemu krožku povabili vse nadobudneže, ki vas to področje zanima, saj se vedno znova razveselimo novih delovnih moči.

Vsebina teh Isker je zelo raznolika, kot nalašč za to pisano jesensko vzdušje. Preberete si lahko, kako smo tekmovali v atletiki, hodili v hribe, kaj vse smo počeli na duhovnih vikend

luki, kaj je v Hamburgu
iskala Mateja Marinič,
kakšno je vzdušje v novem
dijaškem domu, kaj se je
dogajalo v Stični, kako
smo pihali svečke, kaj so
počeli naši profesorji na
Srečanju učiteljev,
vzgojiteljev in ravnateljev
katoliških gimnazij, kako
se počutijo prvi letniki,
kakšne interesne
dejavnosti potekajo letos
na šoli. Lahko občudujete
kulturne stvaritve naših
dijakov ali pa se
pozabavate v rubriki
»Aktualno«.

Najbolje bi bilo, da kar
obrnete list in se pogumno
»lotite« novih Isker.
Srečno!

Vaše iskrivo uredništvo

KDOR NE SKAČE, NI SLOVENC

ČEZ SEDMERO GORA IN SEDMERO VODA ...

Ne vem, kako naj bo ta sestavek napisan, da ne bi izzvenel kot suhoparno poročilo. Ali mogoče potopis. In glede na to, da po spominu brskam za drobci, ki so mi v glavi ostali od tistega septembrskega dne, bo pohod na Golake lahko prikazan le na grobo, a vendarle.

Vsekakor je bilo vroče jutro.

(Ne, to ne bo v redu. Jutra niso nikoli prav vroča.

Dopoldnevi so vroči, jutra pa ne.)

Bilo je prijetno hladno jutro.

(V redu.)

Vstal sem nasmejanih ust, sijočih oči in poln pričakovanja pred smeha polnim športno-planinskim dnevom.

(Lepo vas prosim! Ta poved se bere kot prvi odstavek kolumnov v kakem otroškem tedniku.)

Kaj se je dogajalo pred, med in malo po zajtrku, se ne spominjam več.

Spominjam se samo rednega avtobusa, ki me je pripeljal v Ajdovščino, ki je bila določena za eno (od dveh) zbirnih mest (Drugo je bilo, jasno, Vipava.) udeležencev pohoda na Golake. Da je sonce sijalo s polno paro vem po tem,

ker mi je očitno namenoma preprečevalo, da bi, sedeč na avtobusu, vsaj še malo zatisnil oči. V redu, nekateri pač nimajo občutka za uvidevnost (S tem merim na nesramnost, ki mi jo je izkazovalo sonce. Mogoče govorim nesmisle, ker sonce ni oseba, ampak če

pogledamo iz drugega zornega kota, nekatere kulture pripisujejo soncu človeške lastnosti. In ker smo civiliziran narod in si obupno želimo strpnosti med ljudmi, sem primoran k temu, da tem kulturam vsaj deloma verjamem.). *(Samo malo. Otroški tedniki nimajo kolumnov.)* Napolnili smo avtobuse in krenili proti Predmeji, do koder se je bilo potrebno zapeljati, če smo hoteli peš nadaljevati navkreber proti Golakom. Še preden pa smo se podali na pot, nam je prof. Sonja Černigoj na kratko obrazložila, kam naj bi se (in smo tudi se) tistega dne podali. Njena prijetna, kratka in jedrnata razlaga je vključevala nekaj kratke zgodovine in kratkih pojasnil, kar se tiče (kratke????) smeri naše poti. Še kratke priprave za na pot, kratka navodila in kratki nasveti glede hoje. Kratko malo, bili smo naravnost ... kratki????

(Hmm ... Le zakaj se mi dozdeva, da se nekaj v tem odstavku ponavlja? Mogoče mi je urejevalnik besedil zopet šel »v franže« ...)

Najprej je vse skupaj izgledalo prav nedolžno - kot sproščen popoldanski sprehod na nedeljo, vendar se je kasneje izkazalo, da bo vse prej kot le to. Tako je od "sproščenega, lahkotnega nedeljskega sprehoda" ostala samo "sproščenost", ki je v družbi dobrovoljnih pohodnikov res ni manjkalo. Na srečo je bila večina poti pokrita s senco gozda, le zadnjih pet, morda deset minut hoje je zunanost hriba pokazala, čemu ime "Golaki". Borovo grmičevje (Nisem čisto prepričan, če je bilo borovo, vendar vsekakor je imelo dolge zelene iglice. Pa čudno skrivenčeno je bilo. Ja, menda je bilo borovo.) je preraščalo

zaobljen, podolgovat vrh. Razgled je bil na tako vedro vreme, ko je toplota kar puhtela iz tal, kolosalen. Res pa je tudi, da je večino izletnikov zanimal predvsem signal njihovih mobilnih telefonov. *(Vem, vem. Moral bi navesti vse tiste številne vrhove in vzpetine, ki jih je razgled razakazoval, ampak konec koncev je to članek za Iskre, glasilo Škofijske gimnazije Vipava, ne pa za National Geographic. Ali; če sem skromnejši, za Nedeljski dnevnik.)*

Spust v dolino (ki je bila pravzaprav že sama po sebi planota, tako da iz vsega skupaj nastane zanimiv paradoks) je bil prav tako zabaven in poln veselih pogovorov kot vzpon. Kaj naj rečem za konec?

(Mogoče to, da jadikovanje v slogu oh-kaj-ni-to-nekaj-definitivno-bolj-koristnega-za-zdrav-duh-v-zdravem-

telesu-kot-dolgočasno-ždenje-v-učilnicah,mora biti vzeto na znanje vsakemu od vodilnih organov šole. Ali pa se morda motim?)

Simon Černe, 3. b

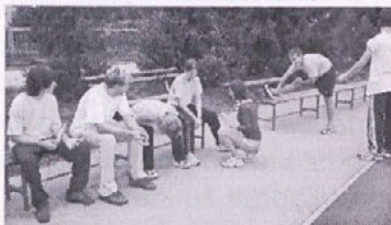
DOBRI SMO

Vse se je začelo s športnim dnevom na stadionu v Novi Gorici.

Tam je namreč septembra potekalo področno tekmovanje v atletiki iz vseh disciplin. Vsi dijaki škofijske gimnazije smo se zelo trudili, da bi dosegli kar se da dobre rezultate in dokazali profesorici športne vzgoje, da nas je dobro naučila. Predvsem pa smo si želeli dokazati, da ima naša šola odlične športnike in smo prav poštene tekmece drugim šolam. Sprva nismo bili preveč dobre volje, ker je bilo nebo prekrito s črnimi oblaki, ki so nam grozili, da nas bodo vsak čas napadli z deževnimi kapljami. Vendar pa ni bilo tako. Kmalu po začetku tekmovanja se je pokazalo

sonce in to nas je zelo razvedrilo ter kar precej pripomoglo k našim izvrstnim rezultatom. Tudi če se je vse skupaj začelo s kar tremi ponovitvami prvega štarta za moške na 100 metrov, to športnikov ni zmedlo. Dve minuti pred koncem tekmovanja je potekala še štafeta 4 krat 100 metrov za ženske.

Imeli smo veliko možnosti za prvo mesto, a prav pri zadnji predaji je naša prva štafeta izgubila palico in seveda ni mogla priti na cilj. Sprva so bile tekmovalke v tej disciplini kar malo razočarane, a jeza je kmalu popustila. Med telesno vzgojo 3. b razreda je profesorica

Suzana Kugonič dijakom,
ki so tekmovali, predala
čudovito novico. (citiram):
»Dragi dijaki, na državnem
smo!« Sploh nismo mogli
verjeti, da nam je končno
uspelo priti med 12
najboljših šol v Sloveniji.
Dan po tem smo si že
merili majice v barvah
škofijske gimnazije.

Teja Černač, 3. b

NAJBOLJŠI SMO

Pred približno mesecem dni, natančneje v torek, 9. oktobra, je v Ljubljani potekalo ekipno državno prvenstvo v atletiki. Nanj sta se uvrstili tudi naši ekipi in tako stopili ob bok ostalim najboljšim, kar je že samo po sebi velik uspeh. Gostiteljica prireditve je bila športna gimnazija Šiška. Kljub temu, da je od tekmovanja minilo že nekaj časa, so občutja in spomini še vedno zelo živi: jutranja zmedenost in zamude, ko smo se zbirali, zaspani pogovori na avtobusu in velika pričakovanja ... V Ljubljano smo kot »pridni škofijski kanarčki« prispeli še dovolj zgodaj, da smo si ogledali urnik, se pogovorili in poslušali nasvete naših izkušenejših športnikov, se ogreli in pripravili na »veliko« tekmo. Ob spodbudnih

besedah profesorice Suzane in profesorja Erika smo bili (skoraj) pripravljeni na tekmo.

Tekmovanje se je pričelo s kratko otvoritveno slovesnostjo ob 10.30, kmalu zatem pa so že sledili teki na 100 m. Kljub pomirjajočim besedam sotekmovalcev in prelepemu jesenskemu sončku je bila trema velika. Na startu je vse kar gorelo od napetosti, zato so sledile mnoge ponovitve startov, saj je tu pa tam katera od »ptičic« prehitro vzletela. Medtem so ob strani proge »daljinjaši«

veselo kopali po pesku, tudi metalci krogle niso stali križem rok, skoraj istočasno pa so potekali tudi skoki v višino. Te discipline so trajale najdlje, saj ima vsak tekmovalec tri poskuse, vsaka ekipa pa je imela po dva tekmovalca, tako da je to 3◊12◊2 ... ja, kar precej skokov in metov. Kmalu po končanih šprintih se je začel tek na 400 m. S tribun smo bučno navijali in spodbujali naše tekače. Po kratkih in srednje dolgih progah so sledili še tek na 1000 in 2000 m, zatem pa še ženska in moška štafeta. Na koncu je bila še kratka slovesnost s podelitvijo nagrad najboljšim ekipam (prve tri ženske ekipe: Gimnazija Novo mesto, I. Gimnazija Celje, Gimnazija Ljubljana Šiška; prve tri moške ekipe: Gimnazija Ljubljana Šiška, SERS Maribor, Gimnazija Ptuj). Naša ženska ekipa je

dosegla 10., moška pa 12. mesto.

Po podelitvi smo odšli na kosilo v Dijaški dom Šiška. Vas zanima menu? Testenine na bolonjski način, solata, sladica in sok. Nič posebnega, toda po napornem čakanju v dolgi vrsti si bil pripravljen pojesti karkoli. Po kosilu smo se vrnili na parkirišče, kjer nas je že čakal avtobus. Zadovoljni, da je vsega konec, smo se zleknili na sedeže in se pogovarjali o preteklem dnevu. Ponosni smo bili, da smo se uvrstili med najboljše mlade atlete. Dali smo vse od sebe. Kar ni šlo, pač ni šlo. Vedno se je našla spodbudna beseda in pohvala, za dobre rezultate pa iskrene čestitke. In dobrih uvrstitev ni bilo malo: Minka Gortnar se je spet izkazala – bila je

prva v teku na 400 m, Aleš Košir (100 m) je dosegel odlično tretje mesto, prav tako moška štafeta, pohvalni pa sta tudi četrti mesti Jerneja Kranjca (400 m) in Žige Vižintina (skok v daljino). Izkazala sta se še Jani Paškvan (100 m) in Jure Gregorc (skok v višino), ki sta se uvrstila med prvih dvanajst. Vsi atleti so bili zelo prizadevni. V začetku smo bili sicer mnenja, da niti nismo tako dobri. A ko smo premlevali dogodke preteklega dne, se smejali spodrsrljajem, se veselili dobrih dosežkov in ob tem pozabili na tiha razočaranja, sem se zamislila in si rekla: »Ne samo da smo dobri, najboljši smo!«

K. F.

SEZIDANA DOBROTA

Nedelja, 5. avgusta 2001.
8⁰⁰ zjutraj. Le kaj bi običajen dijak počel ob takem času? Verjetno spal! Peščica pa nas je vseeno premagala spanec. Na pobudo Škofijske karitas Koper smo se zbrali pred ŠGV, od koder naj bi nadaljevali pot v Banja luko, na dobrodelni delovni tabor. Gotovo naše delo ne bi bilo tako učinkovito, če ne bi že na začetku prosili Gospoda za blagoslov te naše akcije. Približno ob enajstih smo prispeli na Barje, kjer se nam je pridružil še zadnji član posadke. Tako je bila ekipa, ki je štela vsega skupaj petnajst članov, od tega deset dijakov ŠGV, dva študenta (ki sta se nam pridružila prek Karitasovega vabila) in trije duhovniki, popolna.

Ob prihodu v Bosno nam je bilo jasno: tukaj vojna ljudem ni prizanesla. Sledovi bomb na fasadah. Nekatero hiše so bile porušene do tal, tako da še lukenj nismo mogli več videti. Nekatero vasi so bile v celoti zminirane. Opozorila za minska polja. Ljudje so stali ob cesti in prodajali najrazličnejše predmete: od prtov, do cigaret, obleke, kaset ... In ko smo že mislili, da je vojna uničila prav vse, smo zagledali ogromno hišo z bazenom. Vilo. Kar ni se mogla zliti z ostalo podobo

dežele. Slika se je ponavljala do samega mesta Banja luka, spremljala pa nas je vse dni našega dopusta. Obstaja le dvoje. Bogastvo redkih srečnežev in beda večine. Tam so razlike med bogatimi in

revnimi še večje kot pri nas. Srednjega razreda skoraj ni. Medtem ko večina nima niti za hrano in obleko, se ostali sončijo na verandi in skačejo v lasten bazen.

V vsej tej etnični, gospodarski in kulturni zmešnjavi smo se odločili, da pomagamo zgraditi dom dvema ženskama: materi in njeni bolni hčeri. Na sedežu banjaluške

Karitas se nam je pridružil Darko, naš "vodič". Petnajst kilometrov stran iz centra Banja Luke stoji župnišče, v katerem smo prebivali. Prostor, kjer naj bi zidali, je bil od tam

oddaljen petinštirideset minut vožnje z avtom. Enostavno predolga razdalja, da bi si lahko privoščili vse obroke v župnišču. Tako smo pač morali kosilo kuhati kar na kraju samem. Dekleta smo kuhala in po potrebi priskočila na pomoč pri zidanju. Delo je potekalo pod mentorstvom dveh zidarskih mojstrov, ki ju je priskrbela tamkajšnja Karitas. Vsi smo neutrudno kopali jarke, prenašali in lakirali tramove, sejali mivko, mešali malto ... Bili smo tako pridni, da nismo končali pri zalivanju zgornje plošče, ampak smo hiški sezidali skoraj celo streho. Kako tudi ne! Zbudili smo se s petjem petelina in ob osmih že začeli z delom. Domov smo se vračali z nočjo.

V sredo nas je čakalo prav posebno presenečenje. Obiskala nas je skupina mladih iz Banja Luke in nam pripravila pravi piknik. A to še ni bilo vse! Prišel je tudi sam g. škof. Duhovit, dobrodušen, odločen mož, ki se ni dal pritiskom evropskih politikov in je tudi v najbolj kritičnih trenutkih ostal v mestu. Zares izjemna osebnost. Skupaj smo poklepetali in zapeli nekaj pesmi. Na srečo to ni bilo zadnje srečanje s tem nadvse prijaznim škofom. Na njegovo povabilo smo v soboto šli na kosilo v škofijo. Ugotovili smo, da smo veliko več prejeli, kot pa dali. Ko smo v soboto še zadnjič pogledali na hišo,

smo občutili nekaj neizrekljivega in posebnega. Trud je bil poplačan. Ponosni smo bili, ker smo znali prisluhniti potrebam teh dveh žena in ob tem za hip

pozabiti nase. Njuna hvaležnost nam je bila plačilo. Poleg tega pa nas je čakalo še morje; nekaj zasluženih dni počitka v Zadru.

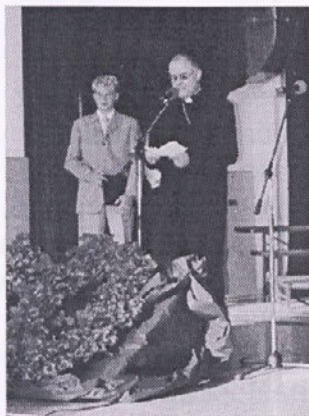
Ana Besednjak & Urška Ilc , 3.b

DESET SVEČK NA TORTI

Sonce je grelo in metalo žarke na streho stavbe Škofijske gimnazije Vipava. Prizor pred šolo, malo pred začetkom dogajanja v telovadnici, vsekakor ni bil nekaj novega: truma obiskovalcev se je zgrinjala na prizorišče iz svojih avtomobilov, ki so tistega dne popolnoma zapolnili vedno pusto parkirišče ob šoli. Mrmranje je malo pred predstavo zapolnjevalo dvorano, v kateri naj bi se proslava odvijala. Četa pevskega zbora je po prehodu, ki je razmejeval dve skupini polkrožno razpostavljenih stolov, zakorakala in se ni ustavila, dokler niso vsi v slovesno urejenih vrstah stali na odru in zapeli *Ave Mario*, v kateri sta izstopali solistki.

Začela se je proslava ob desetemu letu delovanja Škofijske gimnazije Vipava.

Uvodni pozdravi koprškega škofa msgr. Metoda Piriha, utrinki iz zgodovine Škofijske gimnazije Vipava rektorja Vinka Lapajneteta ter ravnateljjev govor so odprli album preteklega in sedanjega življenja ustanove. Po predstavi sem imel priložnost spregovoriti z gospodom škofom, z gospodom rektorjem ter z gospodom ravnateljem. Na kratko sem jih pobaral o njihovih

občutjih ob tem dogodku ter o njihovem vtisu ob proslavi. Vsi trije so mi rekli nekako isto, le da z drugačnimi besedami. Edini so si bili v oceni prireditve: bila je prijetna, vesela domača. Delovala je sproščeno, optimistično ter inovativno. Po ravnateljevih besedah so bili nastopi dijakov srčika predstave.

Milozvočno petje flavt, na katere sta v duetu igrali Dominika Vovk ter Urška Makovec, ter mogočno donenje Rahmaninova, ki ga je na klavirju interpretirala Sara Rustja, so bili neizpodbiten dokaz, da je temu res tako. V recitacije je bilo vnešene veliko življenjskosti in hudomušnosti, prav tako pa ni manjkalo "uporabnih" podukov, na primer, kako naj bo napisan dober esej. O tem nas je poučil Marko Rijavec, letošnji maturant. Nekoliko bolj nostalgичno razpoloženje so vnesli

Spomini maturanta ter pesmi Galeb in Ko se dan poslavlja, vendar je otožno ozračje v vedreše tone kmalu prebarvala Pesem za žalostne.

Pomemben del proslave pa je bil namenjen tudi podelitvi spričeval maturantom in maturantkam 2001, za katere je bila ta točka pravzaprav vrhunec dneva. Konec je bil znova glasbeno

obarvan. Interpretacija pesmi Erica Claptona, Tears in heaven, je izzvenela kot izjemno posrečena priredba. Vse čestitke organizatorjem proslave in tistim, ki so pri njej sodelovali.

Simon Černe, 3. b

MATEJA HAMBURŠKA

Dragi prijatelji!
Želim vam opisati nekaj najlepših trenutkov, ki sem jih doživela v poletni šoli v Nemčiji, v Hamburgu s svojo mentorico, profesorico Bojano Štekar. Kako sem sploh prišla do Hamburga? Na tekmovanju mladih raziskovalcev Slovenije na temo »Mladostništvo« sva se z najino raziskovalno nalogo z naslovom »Zdravstveno stanje mladih« s sošolko Brigito Habjan uvrstili med prve tri, nato pa je bila ta naloga izbrana za mednarodno tekmovanje v Hamburgu. Naj vam na tihem prišepnem, da me je bilo sprva strah, strah letala (še nikoli prej nisem letela), strah, kako bo vse skupaj potekalo in seveda – ANGLEŠČINA. Čeprav imamo na naši šoli velike strokovnjake za ta predmet

in se angleškega jezika »pridno« učimo, slovenščine vseeno ni lahko za teden dni »pozabiti« in govoriti samo angleško. Pa je vseeno šlo!
V Hamburgu so nas zelo lepo sprejeli in strah je v trenutku izginil. Naša delegacija (profesorica Bojana ter Barbara in Polona, dijakinji, ki sta na tekmovanju mladih raziskovalcev Slovenije zasedli prvi dve mesti) je v Hamburg prispela kot prva in za začetek so nas peljali s čolnom po jezeru Alster, zvečer pa smo se nastanili v ČUDOVITI hiši v predmestju. Udeleženci smo bili iz enajstih različnih držav od Wellsa, Škotske, Norveške, pa do Ukrajine, Belorusije, Romunije in seveda Slovenije. Že naše prvo druženje je med nami

porušilo prav vse meje. Bili smo Evropa v malem. Res, čeprav iz tako različnih držav in okolij, s tako različnimi znanji in mnenji, se mi je zdelo, kot da nekatere poznam že od nekdanj.

Cilj te naše poletne šole EUSTORY je bil spoznati metode projektnega raziskovanja. Proučevanje sodobne zgodovine je možno le na tak način. To metodo smo zelo izkustveno doživeli na projektni ekskurziji v pravo koncentracijsko taborišče, ki nas je do dna srca presunilo, šokiralo (upam, da človeštvo česa takega NIKOLI več ne bo doživelo). Taborišče smo si najprej ogledali, nato smo se razdelili v skupine. Vsaka je imela svojo nalogo, ki jo je na koncu demonstrirala. Prvi dnevi so bili zelo delavni. Glavna obravnavana tema je bila SPRAVA. Pogovarjali smo

se o tem problemu današnje družbe, o konfliktih v današnjem svetu, o zgodovini, predvsem o drugi svetovni vojni in vzrokih zanjo. Zelo globoko sem doživela pričevanja ljudi, ki so bili včasih na sprtih straneh, pa so danes iskreni prijatelji. Naj vam razložim. Svoji življenjski zgodbi sta vam na primer opisala gospod Leon Lenzion, ki je bil paznik v koncentracijskem taborišču, in zapornik, bivši vojak Geert Hoek. Pa gospa Brigit Stoof, ki je živela v Vzhodni Nemčiji in gospa Inga iz Zahodne Nemčije – danes sta obe dobri prijateljici in ponosni na enotno Zvezno republiko Nemčijo. Prikazan nam je bil tudi konflikt med Palestino in Izraelom in tudi tukaj JE upanje. To sta dokazala Arabec Mohamed Ibrahim in Žid David Rozanski. S temi ljudmi smo se

pogovarjali in vsi smo prišli do spoznanja, da je sprava mogoča, če je odpuščanje, če je prisotno spoznanje krivde, če pride do odprtega, iskrenega dialoga in če se porodi pripravljenost na spravo. Zavedam se, da se to ne more zgoditi čez noč, korak za korakom in vztrajno pa gotovo na tak način gradimo boljši jutri. No ja, da ne bo kdo mislil, da je bil Hamburg samo garanje. Ogledali smo si mesto in njegove znamenitosti in, da boste malo nevoščljivi, tudi disko je bil na sporedu in ples do jutra, potem pa še malo »šopinga«, da smo porabili vse tiste skromne marke in nazadnje naj vam povem še to: naša pesem je najbolj vžgala!!! Pa naj šekdo reče, da Slovenke ne znamo peti, da smo hladne, zaprte ... Veste katero pesem smo jih naučile? MI SE IMAMO RADI, RADI, RADI, RADI

... In prav vsi so jo znali (upam, da jo še!). In že, dosti prehitro, je bil tu zadnji večer, večer in potem jutro, ko nekateri sploh nismo videli postelje, pa nam ni bilo žal. Pogovarjali smo se, peli, se smejali, jokali, si izmenjavali naslove ... Tako, dragi prijatelji in vsi, ki boste to prebrali. Na koncu vam želim povedati, da je Evropa mogoče na zemljevidu res velika, vendar je Hamburg, vsaj meni, dokazal, da ni! Evropa je kot naša skupna, mala družina, kjer vsi lahko živimo v miru, si pomagamo, se razumemo, se skupaj veselimo in delamo, kot mi v Hamburgu. In če je mala, res upam, da bom kdaj te mlade prijateljke še srečala. Čisto na koncu: profesorica Bojana, hvala, ker ste bili z nami, hvala, ker vem, kako težko je bilo zapustiti malo, ljubko

Manco, in hvala, ker ste
bili kot ena izmed nas.
Še nasvet gimnazijcem in
gimnazijkam: **POTRUDITE
SE Z RAZISKOVALNIMI
NALOGAMI! SPLAČA
SE!!!**

Mateja Marinič, 3.b

UTRINKI Z DUHOVNIH VIKENDOV

PRAVLJICA DRUGIH LETNIKOV

Pred davnimi časi, dne 15. julija 2001, je tedanji 1. a (zdaj 2. a) odšel na počitniški vikend v Dole. To je kraj, nekje globoko v divjem pragozdu, ki ga najbrž vsi, razen prvih letnikov, že dobro poznate. Navkljub skrbno pripravljenim navodilom je mnogo udeležencev zgrešilo pot, med njimi sem bil tudi jaz. Moj oče - v vlogi šoferja, je angažiral pol vasi (1 motorista, 2 kmeta, 1 sprehajalko), da bi prav prišli. Izgledalo pa je tako: Motorist, ki naj bi vozil pred nami, nas je komaj dohiteval (od zadaj) in potemtakem ni izpeljal svojega projekta, kot je bilo zamišljeno, kmeta sta kazala vsak v svojo smer, oče pa je ubral tretjo (napačno varianto);

sprehajalka je samo gledala. Na cilj smo prispeli na način, ki je v visokih akademskih krogih poznan pod geslom "Tudi slepa kura zrno najde". Pričakala nas je stara kmečka hiša (zgrajena leta 1711), v kateri se je rodil naš svetovalni delavec g. Ivan Albreht, in nedotaknjena narava, nad katero smo se vsi čudili. Spali smo na senu - oziroma 10-centimetrski plasti sena, kar je nekaterim udeležencem razblinilo tihe upe o tem, da bi spali globoko zariti v seno, ven pa bi gledala samo glava. Tema tega duhovnega tedna je bila "Spoznavanje in sprejemanje samega sebe". Vodil ga je g. Ivan Albreht s pomočjo gostje dr. Jane Kalin, profesorice

pedagogike - slednja se nam je pridružila proti koncu tedna.

Urnik je bil zelo pester.

Vstajali smo (pre)zgodaj, ob 6.30. Sledil je zajtrk in hvalnice, čas do kosila pa smo porabili z razmišljanji, delom po skupinah in sprehodi v naravi. Sledilo je kosilo in prepotreben počitek.

Po kosilu smo nadaljevali s skupinskim delom in razmišljanjem, sledila je maša, večerja. Jedi nam je kuhala gospa, ki je bila zelo prijazna in predvsem dobra kuharica. Okrepčani smo šli običajno igrat nogomet. Igrišče je bilo na vrhu hriba in vsakemu premočnemu strelu je sledil šprint za žogo v dolino, ker pa je bila trata rosna, je startu velikokrat sledil zdrs in spektakularen padec.

Če pa že nismo tekali za žogo, je bil zvečer kres. Pri izdelavi kresa smo se kar potrudili in ob mraku je

zagorel nekajmetrski plamen. In zbrani okoli njega smo kaj zapeli, potem pa še zmolili večernice. Temu naj bi sledilo spanje, toda kar veliko osebkov je še pozno v noč potihoma klepetalo. Naslednje jutro pa spet ob 6.30 ...

Večini je še najbolj ostal v spominu Pekel. To je bližnja ozka, skalnata soteska z deročim potokom, ki se je včasih nekaterim zares zdela kot pravi pekel. Plezali smo po spolzkih skalah, nekaj metrov pod nami pa je bučala deroča voda. Če bi se komu zdrsnilo, bi jo odnesel najmanj z zlomljeno roko ali nogo. Tam se je pokazalo, da smo dobro povezan razred in smo ob najmanjši težavi drug drugemu priskočili na pomoč.

Posebna "atrakcija" pa je bil tolmun, ki je bil kar prijetno hladen. Če ne že preveč. Imel je namreč

okoli 8 stopinj Celzija. Fantje so se opogumili in se osvežili, medtem ko so punce nemočno gledale ob bregu in vsake toliko "kasirale" šok v obliki pljuska ledeno hladne vode.

Na koncu smo se vsi strinjali, da je bil ta teden zabaven in koristen. Veliko novega smo izvedeli o sebi, se družili, si pomagali. Zahvaljujemo se g. Albrehtu, ker je svoj rojstno hišo preuredil in namenil skupinam za bivanje ob duhovnih tednih, in še posebej, ker se je sam posvetil nam, nam razkril nekaj svojih modrosti, nam svetoval in pomagal.

Aljoša Masten, 2. a

MALE SKRIVNOSTI VELIKIH KUHARSKIH MOJSTROV IZ TRETJIH LETNIKOV

Sestavine:

nov ekstremni šport –
drsenje po pobočju 20 m v
globino;
recept za puding, ki
premaga silo gravitacije;
plazenje po blatnih rovih
na poti v jamo in
pohodi skozi pragozd.

Vse sestavine skuhajte v
istem loncu pri 100 °C in
dobili boste enkraten
počitniški teden. Prav
takšnega, kakršnega smo
preživeli mi.

Meta Novak, 3.b

SREČANJE UČITELJEV, VZGOJITELJEV IN RAVNATELJEV KATOLIŠKIH ŠOL NA ŠKOFIJSKI GIMNAZIJI VIPAVA

V soboto, 20.10.2001, je na Škofijski gimnaziji Vipava potekalo srečanje učiteljev, vzgojiteljev in ravnateljev škofijskih gimnazij. Osrednji del srečanja, ki je prvenstveno namenjen druženju, je bilo predavanje gospoda Vinka Ošlaka na temo Vloga in pomen cerkvenega šolstva v Sloveniji.

Letošnja jesen je pri nas na Vipavskem še posebej zanimiva. Potem ko je vinogradnikom v času trgatve radodarno delila deževne dni, da so grozdne jagode pokale od

mokrega preobilja, je oktober zasijal v soncu, ki je v življenje prebudil že požgano travo in jo zopet zeleno obarval. In zdelo se nam je kot nalašč, da bo 3. srečanje učiteljev, vzgojiteljev in ravnateljev katoliških šol letos prav pri nas.

V Božjem načrtu pa je pisalo, da bo tretja oktobrska sobota meglena in deževna in svoje goste iz Škofijske klasične gimnazije Ljubljana, Škofijske gimnazije A. M. Slomška Maribor in Gimnazije Želimlje smo morali sprejeti z dežniki v

rokah. Ampak, kot smo kasneje slišali v predavanju gospoda Vinka Ošlaka, moramo znati sprejemati stvari, take kot so in kadar pridejo, zato tudi vreme (ki menda ni nikoli slabo, samo obleka ni primerna) ni smelo in moglo ovirati prijetnega in sproščenega druženja 82 udeležencev.

Predavatelj je v svojem izredno zanimivem, prodornem in na trenutke provokativnem predavanju razmišljal predvsem o pomenu izobrazbe nekoč in danes.

Po njegovem prepričanju

je »slovanska prispodoba za vzgojo in učenje, zajeta v pojmu »obraz«, celovitejša in globlja od latinskega »lumen« in zahodnoevropskega »iluminizma«, prevedenega v slovensko razsvetljenjstvo. Izobraziti se namreč pomeni narediti obraz, kar pomeni usposobiti čutila, čute in pamet«. Človek bi v okviru izobraževanja moral znati predvsem troje: preživeti, zato razvija pretkanost /.../, dobro in lepo živeti, zato razvija razumnost /.../ in prav živeti, zato razvija modrost /.../.«

Na koncu pa je predavatelj poudaril, da bi moral biti cilj gimnazije »znova to, kar je bil na njenem začetku: ne priprava na poklic, celo ne najprej priprava in podlaga za študij, temveč najprej in predvsem intelektualna, moralna in verska zrelost dijaka /.../.«

Za poslušalce je bilo predavanje g. Ošlaka potrditev, da je še posebno v katoliških gimnazijah potrebno usmerjati k dobremu in lepemu, poudarjati pomen širšega, ne samo podatkovnega znanja in kljub šolskemu sistemu, ki je tak, kot pač je, vzgajati v vseh pogledih zrelega dijaka.

poglavitni motiv, da smo izbrali ta poklic.

prof. Bojana Kompara

Po predavanju smo učitelji predmetnih aktivov razmišljali o posebnostih posameznih predmetov, nato pa pri sveti maši v kapeli prenovljenega dijaškega doma prosili Boga predvsem za dar modrosti, da bi znali prav učiti in vzgajati. To pa je, in to lahko trdim za večino učiteljev, ki jih poznam,

ITALIJANSKI GODCI ZAIGRALI POZDRAV POČITNICAM

Novo sezono glasbenega abonmaja na Zemonu je v petek, 26. oktobra odprl Orchestra di Padova e del Vento. Koncert je bil obiskan kot že dolgo ne, saj je sodil v okvir mednarodnega festivala sodobne glasbe Kogojevi dnevi 2001. Med uglednimi gosti velja omeniti italijanskega ambasadorja ter ajdovskega in vipavskega župana. Orchestra da Padova e del Vento je bil ustanovljen leta 1966 in se je kmalu uveljavil kot eden najboljših komornih italijanskih orkestrov. Z njim sodeluje mnogo velikih virtuozov, kot sta npr. dirigenta Chailly, Barbirolli, med solisti Accardo, Campanella in še mnogi drugi. V petkovem nastopu se jim je pridružil pianist Dimitri Romano,

priznani umetnik, ki je leta 1988 dobil prvo nagrado na tekmovanju Città di Albegna in istega leta tretjo nagrado na tekmovanju Mozart. Italijanske muzikante je vodila roka slovenskega dirigenta Antona Nanuta. Maestro je svojo mednarodno kariero začel že zelo zgodaj, od leta 1996 pa je umetniški direktor in dirigent Filharmoničnega orkestra v Vidmu. Orkester je predstavil skladbe sodobnih italijanskih komponistov, ki so našemu okolju manj znani. Že prva skladba Wolfganga Dalla Vecchie, valček Concertino all'italiana, je dvorano napolnila z neskladnimi in bojevitimi toni. Tu se je pokazala izjemna

usklajenost orkestra in dirigenta. Sila natančna izvedba, začinjena s čutno interpretacijo.

Koncert je (tako mislim jaz) dosegel vrh z drugo in tretjo skladbo: Gino Giorni: Dagli Studi modali in Gino Tagliapietra: Variazioni e fantasia. Klavir je kot ljubeča mati poskušal umiriti razposajene note. Čudovita celota, ki temelji na dveh nasprotujočih si razpoloženjih. Klavir je bridko zajokal in godala so poslušno obmolknila. A le za kratek čas. Kmalu se je razvil dinamičen in presenetljivo melodičen dialog.

Kompozicija Sante Zanona: Canti, asolani je ustvarila abstraktno atmosfero, ki so ji ponovno zavladata godala. Kot zadnje pa nam je orkester zaigral Rispetti e Strambotti iz bogatega opusa Giana Francesca Malipiera, najbolj znanega

med predstavljenimi skladatelji.

Rada bi pohvalila izredno interpretacijo in celotno izvedbo. Žal pa sodobna glasba ni blizu vsem, saj določeni umetniški prijemi nepoznavalcu zvenijo kot razglašeni. Tudi meni so bili bolj všeč melodični deli, ki so malo dišali po klasični glasbi. Vse je le stvar (dobrega) okusa.

Urška Ilc, 3.b

VSAK DAN Z BOGOM NA POT, Z BOGOM NA POT VSAK DAN

Bilo je mračno deževno jutro, kot večina drugih v septembru, toda nekaj ga je vendarle delalo drugačnega in edinstvenega. To so bile množice nasmejanih mladih obrazov iz vseh koncev Slovenije, ki jih je pot vodila - nikamor drugam kot v Stično. In zakaj prav tja? Ker se je v soboto, 15. septembra, tu odvijal že 20. festival mladih. Zidovi starodavnega samostana so ta dan oživali in bili pričevalci žive vere, upanja in ljubezni.

Mladi, bilo nas je več kot 8000, smo bili ves dan kot ena sama velika družina, ki je s pesmijo, plesom in molitvijo slavila skupnega Očeta in med seboj utrjevala prijateljske vezi. Naša je bila prav vsa Stična, saj se je v vsakem

njenem kotičku dogajalo kaj zanimivega. Na samostanskem dvorišču so nas že takoj ob prihodu pričakali Hitri polži (skupina animatorjev iz vse Slovenije), ki so skozi ves dan z igrami, petjem in plesom skrbeli za prijetno razpoloženje. Pri tem niso bili prav nič polžji, ampak so z veliko vnemo in veseljem kaj kmalu spravili na noge vso Stično. Ko smo se prijeli za roke in že bili v vlakcu, ki se je vijugal po vsem dvorišču, ali ko smo s pesmijo in plesom sledili njihovim zabavnim domislicam, tistih nekaj deževnih kapljic skorajda nismo čutili. Letošnji hit srečanja "Svetel plamen naj gori v tvoji mladi duši ..." so na koncu poznali že prav vsi.

V takšnem navdušenju smo pričakali sveto mašo, ki je predstavljala vrhunec srečanja. Sodelovanje skupine Nova zapoved, glasno petje in celo ples, ki pri maši gotovo ni nekaj vsakdanjega, so dvigali naša srca, da so gorela ob srečanju z Njim.

Popoldne so se odvijale različne delavnice, ki so jih mladi organizirali sami in so bile prav zato nekaj posebnega: zelo sproščene, neposredne in zabavne. Ponudba je bila tako pestra, da se je prav za vsakega kaj našlo; za tiste, ki so si želeli tihe molitve, spovedi in meditacije, za tiste, ki so želeli izvedeti kaj novega, poklepetati z nadškofom, se pripravljati na zakonsko življenje, prepevati z asiškimi romarji, razmišljati o svoji poklicanosti, pa za tiste, ki so se želeli zabavati ob različnih športnih in družabnih igrah. Za tiste, ki so želeli

zgolj poklepetati s svojimi prijatelji, pa je bila celo klepetalnica na travniku. Priložnosti za srečanje z bližnjim in z Gospodom torej ni manjkalo in morda so nekateri celo odkrili, kam jih kliče On, ki želi, da bi bili srečni.

Za konec je vso Stično še enkrat dvignil koncert Tinkare Kovač, ki je med razvneto publiko požel veliko navdušenje. Z bučnim aplavzom ji mladi kar niso in niso pustili oditi z odra, toda Stična se je počasi bližala koncu in avtobusi so nas že čakali. Ko smo se skozi dolgo vrsto končno le prebili do svojega, smo se počteno utrujeni zleknili na sedeže, toda še nismo dobro speljali, že je prvi nadobudnež prijel za kitaro in pesmim ni bilo konca vse do doma.

Glas pesmi, smeha in radosti Stične je odmeval v meni tudi naslednje jutro, ko sem se spomnila besed

“Vsak dan z bogom na pot,
z Bogom na pot vsak dan,”
in z vedrimi koraki stopila v
nov dan.

Veronika Rupnik 3.b

Veronika Rupnik 3.b

Veronika Rupnik 3.b

SVEZE NA ŠOLI

NOVI DIJAŠKI DOM

Ob pogledu na mogočno pročelje Dijaškega doma Škofijske gimnazije Vipava, njegovo vpetost v naravno okolje, človeka prevzame občutek urejenosti, skrbnosti in discipline. Tudi notranji ambient, zelo dobro ujeta povezava med obema deloma doma in novim delom dajeta značilen utrip življenju, ki se tu odvija. Obnovljeni in zelo dobro urejeni bivalni prostori nam omogočajo ugodne pogoje za bivanje in življenje. Skrb za urejenost in ohranitev premoženja je prisotna pravzaprav na vsakem koraku. Izgradnjo tega objekta so omogočili denarni prispevki vernikov, zato je tudi v nas dijakih prisotna zaveza in odgovornost, da ohranimo

lepe prostore tudi generacijam, ki prihajajo za nami. Za temi mogočnimi zidovi pa utripa življenje dijakov in dijakinj iz bližnjih in tudi bolj oddaljenih koncev Slovenije. Urejeni medčloveški odnosi prispevajo k uspešnemu izobraževanju na gimnaziji. Tu se spletajo prijateljske vezi, ljubezni. Čutiti je vdanost vseh skupnemu cilju, da bi čim bolje opravili maturo, pripravljenost, da si pri učenju drug drugemu priskočimo na pomoč. Včasih se nam zdi škoda, da smo zaradi prenapornih šolskih obveznosti ujeti v veliko časovno stisko. Časa za poglobljeno komunikacijo nam pogosto zmanjkuje.

Čeprav prihajamo z različnih koncev Slovenije, preveva naše mišljenje spoštovanje do drugače mislečih in velika mera strpnosti do različnih interesov. Življenje v skupnosti poteka po določenih pravilih, ki jih je treba dosledno upoštevati in se jim dosledno podrežati. Včasih pa se nam zdi, da gre tu pravzaprav za neko veliko protislovje. Naša najlepša

mladostna leta bi vendar morala biti prežeta z iskrevostjo, radoživostjo in mladostno neugnanostjo, pa smo tako omejeni in obremenjeni, da se pogosto ne znamo sprostiti, veseliti in poskrbeti za večjo bistrost duha.

zdomka, 3. letnik

SVEŽE NA ŠOLI

PRVI ŠOLSKI DAN

Didididi, didididi!?!?!?
Joj, ta ura. Kaj je sploh
danes, da moram sredi
počitnic vstati že »sredi
noči«? Točno, v Vipavo je
treba, ker je spoznavni
dan. Počasi se skobacam
iz postelje in se oblečem,
potem pa me tata odpelje
v Vipavo. Najprej je na
vrsti mrzlično iskanje
svojega imena na listih,
obešenih na oglasni deski.
Končno zagledam tudi
svoje ime in ugotovim, da
sem v 1. c! Sledi nagovor
ravnatelja, ki nam še
enkrat pove, kaj se na šoli
sme, česa pa ne! »Sedaj
pa boste odšli v svoje
matične učilnice in se
spoznali z razrednikom« je
bil ravnateljev zadnji
stavek. Predstavimo se,
spogledamo in še malo
podebatiramo z
razrednikom pa je že čas
za zelo dobro kosilo.

Še ogled ogromne
telovadnice in za ta dan
smo končali.
Imeli smo se »fajn« in
upam, da bo tako tudi, ko
se začne zares.

Marko Koren, 1. c

ENA MINI ANKETICA

Naključnim mimoidočim
prvim letnikom sem
zastavil temeljno
vprašanje:
Kako se počutiš na ŠGV
po enem mesecu?

Še danes, po dolgem in
mučnem letu obiskovanja
ŠGV, se spomnim, kako
sem s strahospoštovanjem
pričakoval prvi šolski dan v
srednji šoli. Uspešno sem
preživel eno leto in vsem
drugim letnikom želim še
mnogo takih let (no, ne
vsem ☺)!!!

Ampak dnevi neusmiljeno
kapljajo in tečejo in naši
"fazani" se počasi navajajo
na svojo šolo. Kako se
počutijo, pa znajo najbolje
povedati oni sami.

V vseh prvih letnikih (za
tiste, ki ste se komaj
zbudili: da tri imamo!) sem
poiskal prostovoljce
(natančneje prostovoljke),
ki so bili pripravljeni (bolj

ali manj prostovoljno)
napisati kratke sestavke o
tem, kako se počutijo na
šoli. Da ne bom dolgovezil,
sledijo njihovi izdelki.

*»Ko smo imeli pred
začetkom šole prvi letniki
spoznavni dan, sem se
sprasovala, kako so dijaki
na tej šoli sploh še živi!
Vse se mi je zdelo tako
strogo in težko.*

*Sprasovala sem se, kaj jaz
sploh počnem na tej šoli?
Tudi prve šolske ure so
bile prav mučeniško-
dolgočasne in jim ni bilo
videti konca. A vsak dan
se mi je zdelo življenje na
tej šoli bolj zanimivo. Po
enem mesecu mi ni žal, da
sem se odločila zanjo.
Čeprav je veliko učenja, se
da preživeti! S sošolci se
že poznamo in se dobro
razumemo, vseč pa mi je,
da se dobro razumemo
tudi z višjimi letniki in da*

smo vsi dijaki med seboj kolegiálni. Tudi šolska stavba mi je všeč, ker je nova, čista in v njej nimaš občutka, kot da si v zaporu. A še vedno mi je najlepši tisti trenutek, ko šolski zvonec odzvoni konec zadnje ure in lahko grem domov.«

Tamara Černigoj, 1. a

»Prve dni sem mislila, da ne bom preživela. Ure so se vlekle in bile do skrajnosti dolgočasne. Želela sem si, da bi bila ponovno na stari šoli. Čez nekaj dni pa je postalo vse drugače. Sošolce sem bolje spoznala in postalo je zanimivo. Na ŠGV mi je všeč, da se poznamo tudi z dijaki višjih letnikov. Zdi se mi, da se bo tukaj dalo preživeti naslednja štiri leta.«

Kristina Vrčon, 1. a

»Ure so se iztekale. Čas je bil, da vstanem in se odpravim v šolo. Strah v meni je naraščal. Novi ljudje, novi učitelji? Strah me je bilo, ali se bom ujela s sošolci ali ne. Toda, ko sem prišla v šolo, sem takoj spoznala nekaj novih prijateljev, s katerimi sedaj preživim največ časa. Šola mi je bila že prvi dan všeč. Lepa, urejena. Vse na svojem mestu. Učitelji so mi všeč, najboljše pa je to, da smo vsi enakopravni.«

Irena Stojanovič, 1. b

»Uf, kje je še srednja šola!« sem razmišljala v nižjih razredih. Vendar moram reči, da je prišla neverjetno hitro. Z odločanjem, na katero šolo naj se vpišem, nisem imela težav, saj sem vedela, kam hočem in kje so moji cilji. S svojo odločitvijo sem zadovoljna in če bi nameravala še

enkrat izbirati, bi izbrala isto. Sedaj obiskujem 1.c in reči moram, da se s sošolci dobro razumemo, kar me zelo veseli. Kljub temu da prihajamo iz različnih koncev, znamo najti skupni jezik in si med seboj pomagati. Poleg tega pa je to razumljivo, saj smo vendar "CARI" (avtor članka se ne strinja in pravi, da so "CARI" samo 2. a), včasih pa znamo biti tudi "CUKRČKI" (avtor se spet ne strinja in pravi, da so "CUKRČKI" samo 2. a). S profesorji (zaenkrat) nimamo težav, še posebej dobro pa se razumemo z razrednikom. Torej, če povzamem že vse prej povedano, lahko rečem, da mi je tukaj prijetno in upam, da bo tudi v nadaljevanju tako.«

Tina Rijavec, 1. c

To naj bi bili občutki naših prvih letnikov. Res, da se

vsi začenjajo kot scenariji za grozljivke, a vendar je naš podmladek ugotovil, da tukaj le ni tako hudo, kot so si nekateri predstavljali. Vsem skupaj (VELIKIM in malim, starim in mladim ...) pa želim uspešno leto in čim manj zelenja.

Domen Ožbot, 2. a

KROŽKI IN OBŠOLSKE DEJAVNOSTI

Vsak dijak bo priznal, da je gimnazija zahtevna šola, ki zahteva veliko truda in vzame veliko časa. Da pa mu ob sicer natrpanem, a suhoparnem šolskem urniku ne bi postalo dolgčas, da bi popestril svoje dijaško življenje ali zgolj zato, da ne bi metal dragocenega prostega časa skozi okno, mu šola nudi zanimive obšolske dejavnosti, ki bi ga lahko pritegnile. Tako kot vsako leto bo tudi letos na naši šoli delovalo več krožkov. Pa si pogledjmo kateri so ti in kdo jih bo vodil:

- francoski jezik (prof. Janez Zupet),
- pevski zbor (prof. Loredana Sajovic),
- novinarski krožek (prof. Bojana Stekar),
- športni krožki:
 - nogomet,
 - košarka,

odbojka,
badminton,
namizni
tenis,
plesne vaje
za
maturante,
hip-hop ples,

- biološki krožek (prof. Irena Breščak),
- dramski krožek (prof. Bojana Kompara),
- instrumentalna skupina (prof. Igor Hodak),
- likovni krožek (prof. Matejka Fajdiga),

Če ste redno spremljali obvestila na oglasnih deskah, ste izvedeli tudi, kdaj se posamezne dejavnosti odvijajo oz. se bodo odvijale.

Vsem nadebudnim dijakom in mentorjem

želimo veliko uspehov in
veselja pri delu.

Tanja Troha, 3.b

KO NOČ SPREGOVORI

JESEN

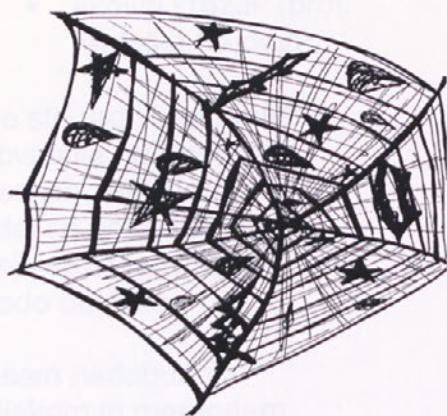
Jesen,
v kateri se je noč bočila v zlohotnosti.

Jesen,
ki je risala molčečo pajčevino na moji koži.

Jesen,
ko so se barve enega glasu prelivale v solzah.

Jesen,
ko dež je suval trnje v zvezde.

Jesen,
ko videl sem tvoj smeh v pepelu.

POETRY

LAUGHTER AMONG STARS

Now the night is closing in on your eyes.
Yesterday I heard your screaming life
tomorrow I'll only hear night murmuring.

I know I'll hear your song beyond the moon,
I'll see your shining dreams in the sparking eyes of the sun,
but the picture of your face will be slowly burnt by morning's
laughter

Like a night fly carrying
my memory of you will stand beside my bed
where I'll be lying,
and presence of your touch will be locked in the light of
night.

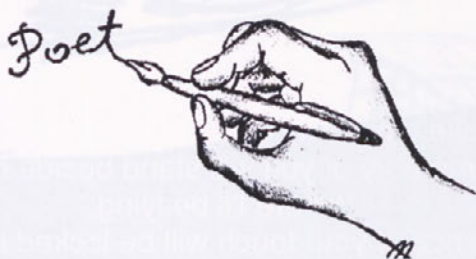
POETU

Pozna sobane neotipne srebrnine
in tja zbeži,
ko bleščavost sonca ga slepi,
ovije se v verzov strastne dragotine.

In tja zbeži,
da ga lesk skrivenčenih besed ne ujame,
da ga vonj po noči prevzame,
da vidi, kako obris njegovih stihov tam leži.

In tam domuje sleherni vznik sijaja,
bojazni tam je vročična naslada,
tam pesnik vbode sladaste slepote si zadaja.

Čez potok medli stopa v duši brez temnine,
smejoč dimnato slovo prestaja,
otet trdljavih senc praznine.

ISKROSKOP

OVEN

Po nekaj jezičnih tednih bi vašim bližnjim dobro delo nekaj miru. Zamislite se nad svojim govorenjem! Včasih je bolje molčati, še posebej, če nimate nič pametnega povedati. V tem mesecu namenite posebno pozornost svojim lasem. Vsi vemo, kako nadležen je lahko prhljaj in kako odbijajoče deluje na okolico. Pomagajte si z ustreznimi medicinskimi preparati.

BIK

V pretklosti ste dovolj garali, tako da lahko sedaj malce počivate na lovorikah. A ne pretiravajte z lenarjanjem, saj se vam nevarno približujejo nove obveznosti in zaposlitve. Uživate v toplini šole in si

privoščite malo miru. Morda bi za nekaj časa sklenili premirje s partnerjem? Pozneje bo pogovor z njim ustvarjalnejši. Samski še naprej uživajte v samskem življenju in se ne pustite zlobnim namigom.

DVOJČKA

Vaši finančni načrti se bodo sesuli v prah. Ne zanašajte se toliko na ilegalne dobitke. Premislite, kje bi lahko "stisnili denarnico" in zapravljajte le za najnujnejše stvari. Za polom boste iskali vzroke in jih našli v družini. Napačno! Zanj ste krivi sami. Pazite na prehrano. Kalorije se hitro poznaja na tehtnici.

RAK

Zvezde so vam prav sedaj zelo naklonjene. Občutili boste pozitivno energijo, s katero vas bodo napolnjevale, in toploto, še posebej, ko boste v ogrevanih prostorih. V tako vzhičenem stanju boste zelo naivni, zato se pazite zlobnih ljudi. Tako samozavestni boste, da boste lahko spreminjali vreme. Naklonite nam nekaj sončka! Veliko boste razmišljali o preteklosti in ugotovili, da vam je sedanjost bolj všeč. Kar tako naprej!

LEV

Pri uveljavljanju svojih pravic boste nepriznaesljivi in velikokrat boste pokazali zobe. Zelo agresivni boste. Ne pozabite dihati! Jeza utegne popolnoma zamegliti vaš razum! V primeru, da vam kri zavre, se usedite in sedite, dokler se ne umirite! Partner se vas bo bal, kar sploh ni čudno!

DEVICA

Jesen je predvsem čas druženja in uživanja. Prepustite se sproščujočemu utripu in ne obremenjujte se preveč. Izpostavljeni boste stresu, kar lahko povzroči lažji prehlad. V primeru hujše okužbe obiščite zdravnika in mu potožite, kako hudo Vam je. Saj veste, včasih je lahko že pogovor zdravilen.

TEHTNICA

Polni delovnih idej boste hoteli spreminjati stanje

doma in v šoli. Čeprav boste hoteli le dobro, morate za mnenje vprašati še druge. Ni namreč vse, kar se porodi v Vaši glavi, pametno. Ne smete ravnati le po svoje, če hočete, da bodo spremembe uspešne. Nevšečnosti, ki so vas pestile prejšnji mesec, bodo minile. Kmalu pa bodo prišle nove.

ŠKORPIJON

Včasih se Vam zdi, da čisto nič ne teče, kot bi moralo. Tudi prihodnjih štirinajst dni bo sestavljenih iz vzponov in padcev. A kaj, ko boste gledali le s črnogledimi očmi in vzponov ne boste videli. Ne preganjajte se toliko in skušajte biti zadovoljni sami s seboj. Poskusite najti veselje v delu. To ga bo popestrilo in vi boste postali ustvarjalnejši, kar se bo poznalo tudi na rezultatih.

STRELEC

Kljub nevšečnostim v družbenem življenju boste poskušali ohraniti optimizem in dobro voljo. Več sreče boste imeli v šoli. Ta vam bo pobrala veliko energije, ki pa bo dobro vložena. Pazite se virusov. Poskrbite, da boste spali dovolj (namig: za boljše spanje strokovnjaki priporočajo trdo podlago). Jutro začnite s pozdravom sonca!

KOZOROG

Teden vam prinaša vrsto prijetnih presenečenj. Spet boste bolj radoživi in polni porednih zamisli. Bližnji bodo veseli vaše volje, a jih bodo vaše izjave vseeno šokirale. S prijatelji boste na svežem zraku z lahkoto pozabili na vsakdanje težave. Nekdo, ki ga poznate, je alergičen na divji kostanj. Ugotovite, za koga gre, in mu pomagajte!

VODNAR

Ker niste v najboljši formi, boste morali nekoliko paziti nase. Končno boste na delovnem mestu deležni spodbude. Stvari se bodo, kar se dela tiče, začele obračati na bolje. Zato pa bo bolj trpela ljubezen. Na partnerjeve besede boste odgovarjali hladno in z negotovanjem, zato se prepirom ne bo moč izogniti. Kako bi se na njegovem mestu počutili Vi? Samski vodnarji ste lahko srečni, da ste samski, ker tako ne morete imeti smole v ljubezni.

RIBI

V vas se kopičita napetost in skrb. Nikar! Življenje Vam prinaša sama lepa presenečenja, le videti jih morate znati. Če ste slabovidni, si kupite očala, nikakor pa ne spreglejte prijaznih nasmeškov. Sprostite se in stvari bodo stekle same od sebe. In ne

pozabite: pogovor osvobaja.

Še vedno vaša
vedeževalka Manuel

PSIHOTEST

1. Kaj počneš med poukom?

a) Poslušam profesorjevo razlago in si pišem izčrpne podatke. Če mi uspe, napišem še povzetek iz učbenika.

b) Odvisno od ure in profesorja. Če me snov zanima in profesor izžareva pozitivno energijo, sodelujem.

c) Ah, kaj. Nič posebnega. Po mobilniku pišem sporočilca, se spogledujem z blondinko iz sosednje klopi in si pišem pisemca s kolegom iz zadnje.

2. Odmori so zate:

a) Čas za sprostitev in psihično pripravo na naslednjo uro.

b) Čas za sestanek s šolsko bando ali punco.

c) Čas, ki ga izkoristim za pisanje domačih nalog, učenje in ponavljanje učne snovi. Moj moto se glasi: «Odmore je treba karseda koristno uporabiti.»

3. Zadnji dan pred testom je in ti ...

a) Pišem perfekten plonk na računalniškem programu, ki sem ga sam ustvaril ravno v ta namen, medtem »ta mala« (moja sestra) zbira naročila za plonke po telefonu, jaz pa si v mislih že manem roke in si mislim: «To bo zaslužek! To je »new economy«!»

b) Prav nič me ne skrbi, saj se redno učim in že en teden temeljito ponavljam snov.

c) Prepuščam se Božjim rokam.

4. V prostem času ...

- a) Hodim na tečaje računalništva, nemščine, v glasbeno šolo in, če mi ostane še kaj časa, delam pri dobrodelni organizaciji.
- b) S kolegi gremo zvečer v kakšen bar na »drink« ali pa peljem svojo »bejbo« na kak žur.
- c) Sestajam se s skupino ambientalistov, pri kateri delamo na raznih projektih.

5. Konec šolskega leta je. Ti ...

- a) Veselim se počitnic, ko se bomo s kolegi odpravili na ekspedicijo na Aljasko.
- b) Hja, najprej bo treba narediti nekaj »popravcev«, potem pa z mopedom in s kolegi na morje!
- c) Nisem kaj preveč zadovoljen z rezultati letošnjega leta – nisem namreč pisal vseh testov stoo odstotno. Počitnice bom preživel dva meseca v Ameriki.

REZULTATI:

Največ odgovorov »A«:

Učenje je tvoj hobi, tvoja zabava, hrana in pijača za tvojo dušo. Kaj naj rečem? Zabava v smislu koncertov, kina ipd. je tebi dolgočasna. V življenju boš naredil najmanj tri fakse in bogve koliko doktoratov. Verjetno boš vse svoje življenje preživel na kakem inštitutu in raziskoval.

Največ odgovorov »B«:

Največ odgovorov »C«:

V življenju boš zaradi svoje iznajdljivosti še obogatel, z malo več učenja pa bi lahko dosegel še več.

Učiš se le tisto, kar ti je všeč. Zanimajo te new age verstva, politika, okolje. V življenju bi postal celo ulični potepuh, če bi verjel, da bi to kaj pomagalo človeštvu.

Andreja Vendramin, 3. b

SUZANINA KOLUMNA

NEZNANKA Z AVTOBUSA

Sonce je pripekalo, toda Jure se je kljub pogledu na termometer, ki je dokazoval poletno vročico, odločil biti pravi prijatelj. Zazrl se je na police v omari ter izbral najhladnejša oblačila. Pogled mu je zastal na ogledalu in rekel si je: »Nič, jeseni bo pač potrebno hoditi v fitness. Ramena so občutno preozka.« Odpravil se je na postajališče Kliničnega centra ter opazoval mimoidoče. Na pločniku se je nahajala cela kopica ljudi. Opazil je, da ga vsi začudeno gledajo. Kako ne! Poletne počitnice so se že začele, on pa se je s torbo na rami odpravljaj v center mesta.

Sedemnajstica je prispela, Jure pa je, že nekoliko zdelan od ljubljanske vročine, vstopil ter si izbral sedež ob oknu. Že se je hotel premisliti, toda Tristijana ni mogel razočarati. Tristijan je bil namreč njegov prijatelj. Bil je tudi največja preglavica profesorice fizike. Ker mu reševanje naravoslovnih nalog že tako ali tako ni šlo najbolje od rok, mu je to poletje že tretjič zapored grenil popravni izpit. Jure se je na ta šolski predmet dobro spoznal, zato je Tristijana pred ponavljanjem razreda reševal z inštrukcijami.

Sedemnajstica se je prebijala skozi center. Večina ljubljanske smetane se je že odpravila domov, zato je bilo lažje dihati. Jure je

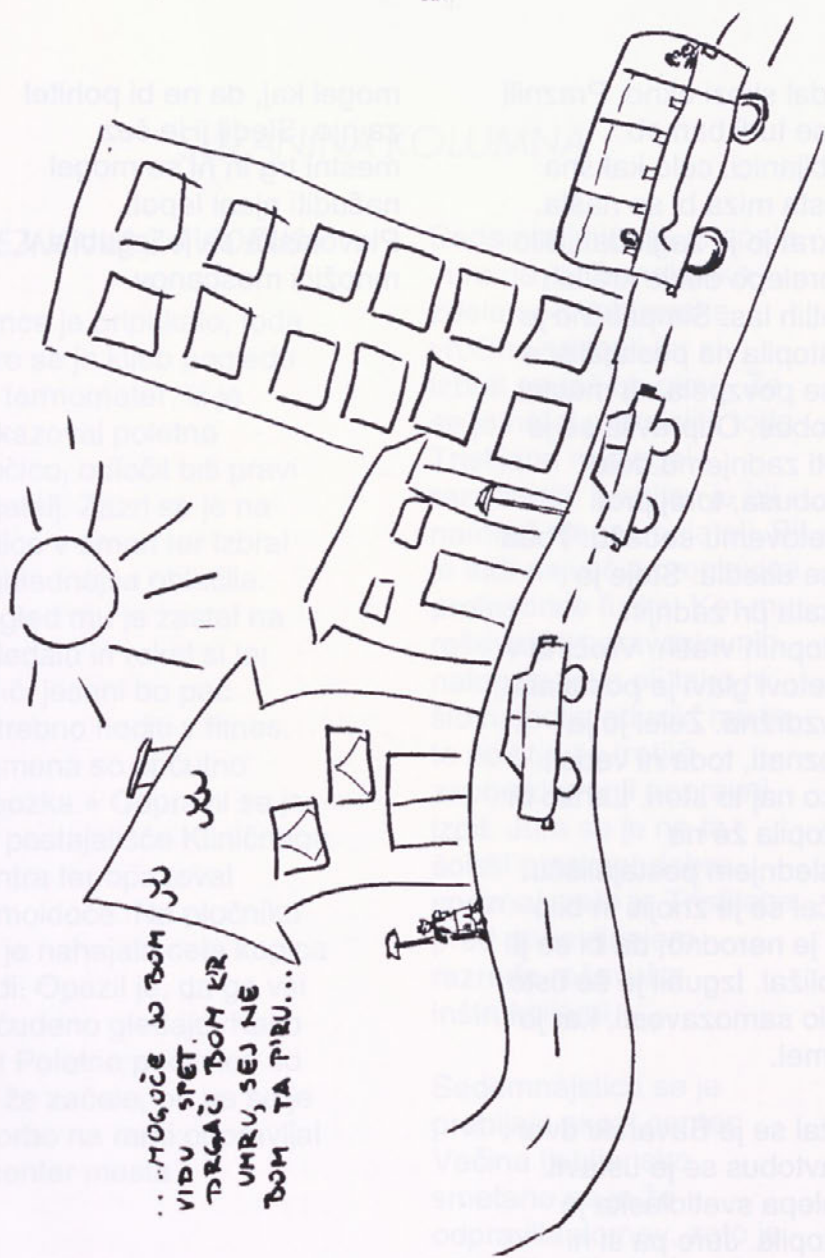

gledal skozi okno. Praznili so se tudi bari ob Ljubljani; celo kakšna prosta miza bi se našla. Takrat jo je zagledal. Bilo je prelepo dekle kratkih svetlih las. Simpatično je pristopila na postajališče in se povzpela na mestni avtobus. Odpravila se je proti zadnjemu delu avtobusa, torej proti Juretovemu sedežu. Toda ni se usedla. Stoje je čakala pri zadnjih izstopnih vratih. Vročina v Juretovi glavi je postajala nevzdržna. Želel jo je spoznati, toda ni vedel, kako naj to stori. Lahko bi izstopila že na naslednjem postajališču. Začel se je znojiti in bilo mu je nerodno, da bi se ji približal. Izgubil je še tisto malo samozavesti, kar jo je imel.

Bližal se je Bavarski dvor in avtobus se je ustavil. Prelepa svetlolaska je izstopila. Jure pa si ni

mogel kaj, da ne bi pohitel za njo. Sledil ji je čez mestni trg in ni se mogel načuditi njeni lepoti. Plavolaska se je izgubila v množici meščanov.

...MOGUĆE JO ĐOM
VIDU SPET.
TRGAČ ĐOM KIR
UMRU, SEJ NE
ĐOM TA TIRU...

Prestrašil se je, da je nikdar več ne bo videl in da ne bo imel možnosti biti z njo.

- Stari, kaj si pozabil na tuširanje? - je vprašal Tristijan, ko je odprl vrata.

- Vse ti bom povedal. Noro sem zaljubljen.

- Ali jo morda poznam? Je z naše šole? Mogoče celo iz našega razreda? Se mi je že dozdevalo, da se preveč pogosto družiš z Majo, - je spraševal Tristijan.

- Ni. Še jaz je nisem spoznal.

- Kako to misliš? Torej ni najina prijateljica? Jure mu je razložil ves dogodek in se razgovoril.

- Pozabi. Saj vendar ne obstaja nobena možnost, da se iz tega kaj izcimi. Bodi vendar realen!

- Mogoče, toda ... - Jure je želel samo, da bi mu Tristijan vlil nekoliko upanja, toda ta je že sedel na stolu in buljil v knjige za fiziko.

Zvečer se je Jure domislil načrta. Vozil se bo z avtobusom po centru mesta, sprehajal se bo po ljubljanskih ulicah in morda bo trud rodil sadove. Naslednjega jutra je bil močno zagret za to idejo. Dobro se je spominjal sanj, v katere se je naselila prelepa plavolaska. Sanjal je, da se je vozil s sedemnajstico. Izstopil je in ona mu je pritekla v objem. Medtem ko je sam pri sebi razglabljal o svojih sanjah, je že skorajda prispel do "kafiča ob Ljublanjici", kjer se je zbirala njegova družba.

Prisedel je k Tristijanu in mu je priznal, da je sanjal o njej.

- Pa kaj potem?

Jaz sanjam celo o svoji profesorici fizike. Vsak sanja o nekom. Povem ti, da jo boš prebolel, - je Tristijan pokazal

nezanimanje za Juretove ljubezenske probleme.

- Sploh pa je dama lahko že zasedena.

- Hvala, Tristijan.

Res si pravi prijatelj. Mi lahko poveš še kaj bolj vzpodbudnega?

- Saj nisem tako mislil, toda bolje bo, če odstopiš od svojega fantaziranja. Se sploh zavedaš, kako težko je nekoga nepoznanega ponovno srečati sredi mesta? Poleg tega ni nujno, da je iz Ljubljane. Lahko je prišla samo na obisk k babici, teti ali prijateljici. Mogoče sploh ni iz naše države. - ga je Tristijan poskušal z

oblakov postaviti na trdna tla.

- Upam, da je iz Ljubljane. Ljubim jo in ne vem, kako bom živel, če je ne najdem.

(se nadaljuje)

Alma Suzana Luskovec,

3. b

SMEH NI GREH

V: Kaj je to: Čez dan sediš gor, ponoči spiš gor, in zjutraj si s tem umivaš zobe?

O: Ja - stol, postelja in zobna krtačka!

V: Kaj je rjavo, stoji na travniku in se vrti?

O: Krt pri metu kladiva.

V: Kaj je rjavo in skače po travniku?

O: Isti krt, ki mu je kladivo padlo na nogo ...

*Dve stolpnici sedita v kleti.
Ena plete vodo, druga bencin.*

Reče ena stolpnica drugi:
"Ti, jutri je božič."

Odvrne druga: "Pa kaj pol?
Jaz tako ali tako ne grem tja."

V: Zakaj je voda v Savi?

O: Da ladje ne prašijo.

*Dva tipa se sprehajata skozi gozd. Reče eden:
"Poglej, goba!"*

Reče goba: "Ja in?"

Spet gresta dva tipa skozi gozd. Reče eden: "Poglej, goba!"

Reče drugi: "Ja in?"

Reče goba: "In kaj naj sedaj jaz rečem?"

Spet gresta dva tipa skozi gozd. Reče eden: "Glej drevo!"

Reče drevo: "Ja in? Tam spredaj je goba!"

Kako naj operem perilo pri 40-ih, ko pa imam komaj 23 let?

»Slišim, da si se poročil?
Se je tvoje življenje s tem kaj spremenilo?«

«Samo kar zadeva copati.
Prej sta me pričakali lepo v predsobi, kadarkoli sem se

vrnil, sedaj pa ju dobim v glavo, če sem pozen ...«

"Z idiotom označujemo ljudi, katerih besednega izražanja ne razumemo," je rekel profesor psihologije. "Ste razumeli, Kovač?"

"Ne!" je odgovoril študent.

"Videti ste zelo živčni," reče profesor študentu na izpitu. "Vas je strah mojih vprašanj?"

"Ne, strah me je mojih odgovorov."

"Povejte mi, kaj nam je kemija dala najboljšega!" vpraša profesor kemije. "Plavolaske!" odgovori Jure.

SLONI V FIČOTU

1. Kako spraviš enega slona v fička?

-Težko.

2. Kako spraviš dva slona v fička?

-Še težje.

3. Kako spraviš tri slone v fička?

-Lahko, ker imaš od prvih dveh izkušnje.

4. Kako spraviš štiri slone v fička?

-Dva spredaj, dva zadaj.

5. Kdo bo pa vozil?

-Tisti, ki ima izpiti.

POLICIJA SVETUJE:

Zmanjšajmo število prometnih nesreč na naših cestah, vozimo po pločnikih.

Najbolj izzivalno oblečen Štajer'c nosi majico z napisom »Union«.

KOLOFON

Uredniški odbor:

Tanja Troha

Simon Černe

Domen Ožbot

Urška Ilc

Mentorstvo:

Bojana Štekar, prof.

Lektoriranje:

Tatjana Božič, prof.

Bojana Kompara, prof.

Ilustriranje:

Likovni krožek pod mentorstvom Matejke Fajdiga, prof.

Tisk:

Papirna galanterija SEDMAK, Ajdovščina

Naklada:

150 izvodov

Vipava, november 2001

37.014.77

Iskro glasilo

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17216

Iskro glasilo

Semenišče Vipava

17216